

stipendiifond, hvaraf årliga räntan skall tilldelas fattige studerande från församlingen och företrädesvis de, som hafva för afsigt att beträda den presterliga banan, på sätt bilagda kommunalstämmo-protokollsutdrag närmare bestämmer.

Ifrågavarande Lovisa Skultin, som en längre följd af år och intill sin död tillhört Rättviks församling, afled den 4 November 1864. Hon har icke varit gift och eger inga kända, lagliga arfvingar till sin efterlemnade förmögenhet, som enligt bouppteckningen uppgick till ett värde af 1,260 R:dr 10 öre R:mt, men genom boets realisering uppgått vid sistlidet års slut till 1,583 R:dr 97 öre R:mt enligt bilagdt intyg.

Och hoppas jag så mycket heldre bifall till denna min vördsamma motion, som, efter hvad jag kunnat finna, Rikets Ständer alltid afstått Kongl. Maj:ts och Kronans rätt till danaarf, der det blifvit föreslaget till nyttiga ändamål, då ock dertill kommer, att en sådan framställning nu blifvit gjord till förmån för en af våra fattigare församlingar.

Utom förut åberopade handlingar bifogas jemväl ett intyg af Domaren i Öster-Dalarna äfvensom afskrift af fyra stycken prestbevis, som jag anhåller få såsom bilagor åtfölja motionen till Stats-Utskottet, dit motionen torde blifva remitterad.

Stockholm den 26 Januari 1867.

O. Larsson
från Stora Kopparbergs län.

N:o 79.

Af Herr O. Larsson: Om skjutsningsbesvärets skiljande från jordbruket och beviljande af de för sådant ändamål erforderliga medel.

Frågan om skjutsningsbesvärets skiljande från jordbruket har vid flera föregående riksdagar förekommit, man har ock nästan vid hvarje riksdag kommit ett steg närmare frågans rättvisa lösning, men man har icke vågat taga steget ut, man har liksom fruktat för att låta full rättvisa vederfaras dem, som så länge

tryckts af detta onus, och ännu hänger skjutsningsskyldigheten fast vid jorden, ehuru Staten, till en del, understödjer de mest betungade.

De skäl, som tala för skjutsningsbesvärets skiljande från jordbruket, äro lika så kända som oafvisliga, och att här ånyo upprepa dem, vore blott att upptaga en dyrbar tid, och jag får derföre blott hänvisa till den till grunden gående utredning, som denna fråga erhöi vid 1856—1858 årens riksdag af Allmänna Besvärs- och Ekonomi-Utskottet i dess Betänkande, N:o 110; men jag kan ej undgå att påpeka det sedan dess uppkomna, lika orättvisa som högst ojemna förhållande i skjutsningstungan, genom jernvägarne, i det att de orter, som — utan någon större uppoffring än andra — blifvit hugnade med dessa, äfven i alla andra afseenden så högst förmånliga kommunikationsanstalter, blifvit nära nog befriade från all skjuts, under det att de orter, som icke fått sig till godo dessa fördelar, nu, långt mera än förr, tryckas af skjutsningsbesväret. Att Dalarne äfven i detta hänseende intager första rummet bland de skattdragande synes deraf, att Stora Kopparbergs län ensamt erhållit $\frac{1}{3}$ del af det statsanslag till skjutsningsbesvärets lättande, som blifvit beviljadt. Exempelvis får jag nämna, att inom den valkrets jag representerar finnes en socken, der skjutsafgiften per hemman utgör 158 R:dr 63 öre för år, ett sådant hemman är taxerad till ett värde af cirka 14,000 R:dr och underhåller mer än $1\frac{1}{2}$ rote, och detta allt i en ort som är den aldra fattigaste, och med den svagaste jord man kan tänka sig, der man högst sällan lyckas erhålla en löande skörd.

Att det således är hög tid att rättvisa i detta fall vederfares alla, och att skjutsningsbesväret måtte lyftas från jordbruket är tydligt, och jag vågar derföre föreslå:

- 1:o) att gästgifveri-, håll- och reservskjutsen samt postskjutsen skiljas från jordbruket och öfvertagas af Staten;
- 2:o) att den resande sjelf betalar skjutsens fulla värde, der ej Statens mellankomst af särskilda förhållanden ovilkorligen erfordras;
- 3:o) att skjutsningsväsendet så ordnas, att den minsta möjliga kostnad såväl för den resande som för Staten må vinnas, utan att förbise ett ändamålsenligt fortskaffande af såväl resande som post;
- 4:o) att de för ändamålet behöfliga medel måtte af Riksdagen anslås.

Dessa äro de hufvudgrunder, efter hvilka jag anser skjutsningsbesväret böra ordnas, och öfverlemnar föröfrigt åt Utskottet att ordna i detalj.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1867.

O. Larsson

från Stora Kopparbergs län.